

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 380/2020-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) o prijatej ústavnej sťažnosti [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 302/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDACTED] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

■ (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 58 Csp 88/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 302/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v napadnutom konaní okresného súdu ako žalobkyňa, predmetom sporu je určenie, že zmluva o aktivácii bankomatky ■ je neplatná, eventuálne bezúročná a bez poplatkov, resp. že obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Okresný súd vydal 9. novembra 2018 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Sťažovateľka podala 21. novembra 2018 odvolanie. Krajský súd do podania ústavnej sťažnosti nerozhodol a takmer rok a pol nevykonával žiadny procesný úkon v danej veci.

3. Podľa sťažovateľky nejde o obzvlášť zložitú konanie, obdobné konania nemôžu byť považované za náročné, tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ani okolnosti danej veci nezvyšujú mieru skutkovej zložitosti sporu a doterajšiu dĺžku konania. Spor má pre ňu osobitný význam, pretože ide o spotrebiteľský spor, na ktorý sú kladené zvýšené požiadavky na ochranu slabšej strany. Konanie by podľa nej malo byť vedené výnimočnou, resp. osobitnou rýchlosťou. Ak nie je právoplatne ukončené ani po takmer 3 rokoch, tak konanie súdu je nesústreďené, neefektívne, neúčinné a poznačené zbytočnými prietahmi. Neistý stav má na sťažovateľku aj ekonomický dopad, keďže je v spore zastúpená advokátskou kanceláriou, čo si vyžaduje finančné náklady.

4. Sťažovateľka poukazuje na viaceré písomné podania v spise a na jej účasť na nariadenom pojednávaní, na rešpektovanie pokynov súdu a dodržiavanie lehôt stanovených na predloženie vyjadrení, čím preukazuje svoju aktivitu a neprispenie k dĺžke konania. Podanie sťažnosti na priet'ahy predsedovi súdu by sa v danom prípade celkom minulo účinkom, keďže najmä okresný súd je na pohľad dostatočne aktívny, avšak doterajší priebeh konania, najmä pred krajským súdom, resp. predošlé úkony oboch súdov neboli realizované dostatočne sústredene, efektívne a účinne, aby došlo k vydaniu meritórneho právoplatného rozhodnutia. Podľa sťažovateľky v nadväznosti na aktuálny stav konania k jeho právoplatnému ukončeniu pravdepodobne nedôjde ani v najbližšej dobe.

5. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka tým, že konanie sa preukázateľne vyznačuje extrémnou dĺžkou a že porušenie základného práva nemožno napraviť iným spôsobom. Symbolickú výšku 3 000 € odôvodnila tým, že ide o spotrebiteľský spor a že výsledok sporu je pre sťažovateľku významný. Pripomenula svoje aktívne správanie a nesprávnu a neefektívnu činnosť okresného súdu a krajského súdu. Spomenula potrebu aplikovať zásadu spravodlivosti a domnienku o nemožnosti ukončenia konania v rozumnom čase. Požadovaná suma adekvátne zodpovedá ujme spôsobenej porušením jej práv v pocitoch nespravodlivosti a márnosti.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vydal nálež, v ktorom vysloví, že krajský súd a okresný súd v napadnutých konaniach svojím postupom porušili sťažovateľkou označené práva (bod 1). Navrhla prikázať okresnému súdu a krajskému súdu bezodkladne konať v napadnutých konaniach. Ďalej navrhla uložiť okresnému súdu a krajskému súdu povinnosť zaplatiť sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 800 €, resp. vo výške 1 200 €. Napokon žiadala uložiť okresnému súdu a krajskému súdu povinnosť nahradiť jej spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 675,43 €.

II.

Procesný postup ústavného súdu, vyjadrenie krajského súdu k ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľky

7. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 380/2020-24 z 25. augusta 2020 ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie v časti namietajúcej porušenie v bode 1 označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 302/2018. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti a oznámenie, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda krajského súdu podaním sp. zn. 1 SprV 372/2020 z 18. septembra 2020 oznámil, že netrvá na ústnom prerokovaní ústavnej sťažnosti.

8. K obsahu ústavnej sťažnosti odkázal predseda krajského súdu na vyjadrenie JUDr. Dariny Kriváňovej, predsedníčky senátu 14 Co a súčasne referujúcej sudkyne v napadnutom konaní krajského súdu. Podľa sudkyne bola vec predložená krajskému súdu 13. decembra 2018 a nebola rozhodnutá z dôvodu vybavovania skôr pridelených vecí z rokov 2016 až 2018. Upozornila na počet nevybavených vecí, ktorý jej neumožňuje vec vybaviť bez zbytočných prietahov, na nepridelenie vyššieho súdneho úradníka do senátu a na dlhodobú práceneschopnosť jednej členky senátu od júna 2020. Rozhodnutie vo veci predpokladala do konca roka 2021. Sťažnosť sťažovateľky na prietahy v súdnom konaní krajský súd neviduje.

9. K vyjadreniu predsedu krajského súdu sa vyjadrila sťažovateľka, nesúhlasiac s upustením od ústneho pojednávania a trvajúc na prejednaní veci za účasti jej právneho zástupcu. Vyjadrenie krajského súdu situáciu sťažovateľky zásadne mení, pretože doterajšia doba nečinnosti 22 mesiacov sa podľa zákonnej sudkyne predĺži na 37 mesiacov. Nekonformným sa stane aj rozhodnutie o neprijatí ústavnej sťažnosti proti okresnému súdu, pretože rozhodnutie o trovách konania ako súčasť konania možno očakávať až v roku 2022, čo je hrubým porušením práv sťažovateľky. Sťažovateľka upriamila pozornosť na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), na nemožnosť

ospravedlnenia nečinnosti krajského súdu pomermi na súde i na primeranosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

10. Sťažovateľka 18. novembra 2020 ústavnému súdu doručila doplnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom upozornila, že nebolo právoplatne rozhodnuté v merite veci a o náhrade trov konania. Na zdôraznenie dôvodnosti svojej ústavnej sťažnosti upriamila pozornosť na ustálenú judikatúru ESLP týkajúcu sa posudzovania celkovej dĺžky konania, ako aj primeraného finančného zadosťučinenia, na judikatúru ústavného súdu, na stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cpjn 206/2010 z 13. apríla 2011. V závere navrhla ústavnému súdu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vysloviť porušenie v bode 1 označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Csp 88/2017 (pravdepodobne mala na mysli správnu sp. zn. 58 Csp 88/2017, pozn.). Navrhla ústavnému súdu, aby okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a náhradu trov konania.

11. Ústavný súd považoval priebeh napadnutého konania na krajskom súde, ako ho opísala sťažovateľka, za nespornú skutočnosť, pretože krajský súd nepredniesol podstatne odlišný popis priebehu konania. Následne podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil ústavný súd v tejto veci od ústneho pojednávania, pretože po preskúmaní podaní účastníkov dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie namietaného porušenia práv uvedených v bode 1.

III.

Relevantná právna úprava a východiská ústavného súdu

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12.1 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

12.2 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

12.3 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 charty ústavný súd prihliadol na predmet napadnutého konania vedeného okresným súdom, ktorým je rozhodovanie o tom, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový. Tieto okolnosti podľa ústavného súdu dostatočne odôvodňujú záver o tom, že v predmetnej veci (vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecným súdom) dochádza (aj) k aplikácii práva Európskej únie predovšetkým v oblasti ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci sa aplikuje aj čl. 47 druhá veta charty (čl. 51 ods. 1 charty). Vzhľadom na uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie všetkých uvedených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty) spoločne.

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a rovnako aj čl. 47 charty) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade

s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

16. K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť postupom krajského súdu, v dôsledku ktorého doteraz nedošlo k právoplatnému skončeniu konania. Takto bol predmet konania vymedzený pri prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a následná zmena petitu sťažovateľkou nemohla vzhľadom na viazanosť návrhom (§ 45 zákona o ústavnom súde) opäť urobiť predmetom prieskumu postup okresného súdu.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická

zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

18. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ide v napadnutom konaní o občianskoprávne konanie, sťažovateľka sa domáha určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov, resp. že obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Zároveň ide o spotrebiteľský spor, pričom takýto druh sporov patrí do bežnej agendy okresných súdov. Otázka spotrebiteľských sporov bola opakovane predmetom judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Súdneho dvora Európskej únie. Právna ani skutková zložitost' preto nie je daná samotnou povahou sporu. Ústavný súd nezistil v tomto konkrétnom prípade právnu ani skutkovú zložitost', krajský súd nepredniesol v tomto zmysle žiadny argument.

18.1 Ústavný súd posudzuje pri ústavných sťažnostiach na priet'ahy v konaní aj význam konania pre sťažovateľa. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že konečné vyriešenie sporu je pre ňu dôležité a významné z finančného hľadiska, negatívny dopad má však aj na psychickú stránku kvôli neukončeniu právnej neistoty, preto by konanie malo byť vedené výnimočnou rýchlosťou. Podľa názoru ústavného súdu predmet sporu (spotrebiteľský spor), aj keď je pre samotnú sťažovateľku nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

19. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako strany tohto súdneho konania. S ohľadom na obsah vyjadrení je potrebné dať za pravdu sťažovateľke, že sa svojím správaním žiadnym spôsobom nepričinila o predĺženie trvania sporu na krajskom súde. Riadne uplatňovala svoje procesné práva, podala odvolanie proti rozsudku vo veci samej, čím vyvolala odvolacie konanie.

20. Napokon ústavný súd hodnotil postup krajského súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v doterajšom priebehu konania. Ústavný súd upriamuje pozornosť na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

21. Pokiaľ ide o posúdenie postupu krajského súdu, ústavný súd vychádzal z hľadiska sťažovateľkou namietaného obdobia zbytočných prietáhov, ale aj z hľadiska celkového priebehu posudzovaného konania. Súdne konanie sa začalo podaním žaloby 12. júna 2017, rozsudok vydal okresný súd 9. novembra 2018. Vec bola krajskému súdu predložená 13. decembra 2018 s odvolaním sťažovateľky a odvolacie konanie doteraz nie je právoplatne skončené.

22. Krajskému súdu nemožno pričítať zodpovednosť za tú časť konania, keď sa spis nachádzal na okresnom súde, pretože včasným predložením spisu s príslušným opravným prostriedkom (odvolaním) bola úloha okresného súdu v zásade splnená. V čase podania ústavnej sťažnosti bola celková dĺžka konania na okresnom súde a krajskom súde 2 roky a 9 mesiacov, na krajskom súde sa vec nachádzala 1 rok a 4 mesiace. V čase rozhodovania ústavného súdu sa vec nachádzala na krajskom súde viac ako 2 roky a celková dĺžka konania predstavuje 3 roky a 7 mesiacov. Napriek tomu, že krajský súd má väčší podiel na celkovej dĺžke konania na všetkých stupňoch súdnej sústavy a že celková dĺžka viac ako 2 roky na jednom stupni súdnej sústavy si zasluhuje väčšiu pozornosť zo strany ústavného súdu, v súhrne okolností podľa ústavného súdu nejde o neprimeranú dĺžku konania majúcu za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Celková doba konania pred okresným súdom a krajským súdom spolu v trvaní 3 rokov a 7 mesiacov je však na hranici ústavnej akceptovateľnosti (II. ÚS 492/2020).

23. Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). Pojem zbytočné priet'ahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Oneskorenie v niektorej fáze konania môže byť tolerované, ak celková dĺžka konania nemôže byť považovaná za neúmernú (rozsudok ESLP vo veci Pretto a iní proti Taliansku z 8. 12. 1983, sťažnosť č. 7984/77, bod 37).

24. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

25. Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu upriamuje pozornosť aj na skutočnosť, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací, jeho úlohou je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 378 a nasl. CSP) ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 385 CSP). To však neznamená, že odvolací súd sa vecou dosiaľ nezaoberal. Navyše nie je možné nevziať do úvahy všeobecne známu skutočnosť, že mimoriadne opatrenia proti šíreniu ochorenia COVID-19 ovplyvnili aj riadnu činnosť všeobecných súdov v priebehu prevažnej časti roku 2020.

26. Doterajšia dĺžka napadnutého konania krajského súdu zatiaľ neprekročila hranicu ústavnoprávnej akceptovateľnosti primeranosti celkovej dĺžky konania. Odôvodňovanie dĺžky konania na odvolacom súde neprimeranou zaťaženosťou príslušného senátu krajského súdu, jeho sudcov alebo nedostatkom pracovníkov ústavný súd v zásade nepovažuje za

spôsobilé vylúčiť zodpovednosť súdu za pomalé súdne konanie. Napriek tomu podľa ústavného súdu zatiaľ nedošlo k dostatočne vážnemu zdržaniu v konaní odvolacieho súdu. Zistené ojedinelé prieťahy v napadnutom konaní krajského súdu nedosahujú s poukazom na predmet konania a jeho význam pre sťažovateľku, na správanie sťažovateľky a na postup súdu takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala dospieť bez pochybností k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, prípadne práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 charty.

27. Z uvedených dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nevyhovел (výrok nálezu). Následkom tohto záveru ústavného súdu stratilo opodstatnenie rozhodovať o ostatných sťažnostných požiadavkách.

28. Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by krajský súd v ďalšom období v napadnutom konaní nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby sa opätovne obrátila na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie svojich práv označených v bode 1.

29. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Libor DULÁ
predseda senátu